

V čísle najdete:

Malé zázraky.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Evangelický kalendář 2023.....	3
Jak žijeme: bratr Miloš Calda.....	3
Znamení varovné.....	8
Z oslavy 90. narozenin bratra Milana Balcara.....	9
Rozloučení s Františkem Jelínkem.....	9
Z knihy „Podvečerní děkování“.....	11
Kalendář na únor 2023.....	12

Malé zázraky

„Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, buď jeho jméno pochváleno“. Možná to v dnešní době zní nemoderně a fatalisticky, rozhodně to neslyšíme často. Ale v dětství jsem to od rodičů i prarodičů slyšel prakticky neustále, a tak se mi tato slova i přístup k životu vryly pod kůži i do mysli. Řekl bych, že k mému prospěchu.

Táta mnohokrát říkal, že všechny životní trable nebo dokonce pohromy se nakonec Božím řízením obrátily k dobrému, a třebaže některé křivdy nesl těžce, dokázal se nad ně povznést. A nebylo těch trablů málo: uzavření vysokých škol, válka, zabránění vtelenského statku Němci a potom jeho znárodnění, opakovaný vyhadzov z práce z politických důvodů... Ale myslím, že vy, kteří jste ho ještě znali, pamatujete, že si nestěžoval a šířil kolem sebe optimismus.

Podobnou zkušenost mám i já, i když se netroufám srovnávat. Všechny průšvihy a pády, které jsem si zavinil sám, všechny zdánlivě beznadějně situace se nakonec „samy“ vyřešily, jako když se roztrhnou husté mraky a v mezeře mezi nimi se rozzáří slunce. To jsou ty zázraky, které svědčí o tom, že se těšíme Boží ochraně a jeho moci měnit naše osudy. Ale nejde jen o překonání kritických chvil. Mnohé věci, které jsem ve své době vnímal jako nepříjemnosti nebo újmu, se nakonec ukázaly jako perfektní příprava na úkoly, před které jsem byl postaven později. Takže když se ohlížím zpátky, tak vidím, že v Boží péči jsem měl pohodový život a že nemám důvod si na nic stěžovat.

Troufám si povzbudit, abychom se ve světle na začátku citovaných slov dívali i na události uplynulého roku, přes všechny těžkosti, které

přinesl, a nepodléhali jim. Není na nás, abychom věci absolutizovali a trápili se svou bezmocí. Není jen na nás, abychom napravovali svět. Bůh na nás nezapomíná, to spíš my zapomínáme na něj a na jeho moc. Bud' jeho jméno pochváleno!

Jan Mašek

Výtah z jednání staršovstva 5. 1. 2023

- Ohlédnutí za adventním a vánočním obdobím ve sboru.
- Opětovně schválena žádost o označení sboru ukazatelem na ulici.
- Schválena směrnice o členství ve sboru.
- Informace o průběžném stavu hospodaření a plánované účetní uzávěrce za rok 2022.
- Volba 3 členů a 3 náhradníků DR sloučeného střediska Diakonie Praha (po sloučení): R. Jahodová 9-0-0 za zaměstnance, S. Jacobea 8-1-0, J. Petříček 9-0-0; náhradníci M. Jílková 8-1-0, J. Mašek 9-0-0, V. Králová 9-0-0 za zaměstnance.
- Informace k potížím s wi-fi připojením ve sboru, kanceláři a farářském bytě.
- Diskuse o možnostech nákupu nové lednice do sborové kuchyně – rozhodnutí odloženo na únorovou schůzi.
- Zamítnut opakovaný podnět M. Světlíka k udělování medaile za manželskou věrnost.
- Schváleno zapůjčení sborových prostor pro schůze výboru ESBU.
- Schváleno zapůjčení sborových prostor pro setkání Evangmoto 3.-5.3. – za příspěvek na energie.
- Schváleno zapůjčení sborových prostor J. Eisenhauerové za účelem uspořádání koncertu – za příspěvek.
- Diskuse o aktivitách a setkáních vedoucích k prohloubení duchovního života sboru v postní době a o Velikonocích – o návrzích bude hlasováno na únorové schůzi.

Příští řádná porada staršovstva: 5. 2. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně emailem).

Evangelický kalendář 2023

Letošní evangelický kalendář má zajímavé téma: „Žena na kazatelně“. Autory jsou manželé Daniel a Daniela Ženatí. Autoři se ptají čtyřiceti kazatelek, kaplanek, výpomocných kazatelek a učitelek Evangelické teologické fakulty Karlovy univerzity na jejich zkušenosti s duchovenskou službou v církvi. Je to zajímavé a poučné čtení. Doporučujeme! Čtenář se seznamuje z různými důrazy a přístupy k jejich službě. S manželkou si kalendář společně čteme a s mnohými myšlenkami i postoji souzníme. Každý souhrn odpovědí na připravené otázky je označen společným názvem. Zaujal nás třeba název sestry farářky Daniely Brodské, která již řadu let slouží v našich sborech. Její příspěvek nazvala „Naučila jsem se myslet a jednat jako chlap“. Po přečtení ji musí čtenář dát za pravdu, neboť mimo duchovenské služby prošla několika zaměstnáními. Jeden čas vedla také ve vikariátu mladé kolegy a kolegyně. Všimla si, jak mluví rychle a málo zřetelně. Upozornila je, že ve sborech je mnoho posluchačů vyššího věku, občas nedoslýchavých. Zdůraznila, že při četbě Písma i při kázání je nutné mluvit pomalu, oddělovat slova a nepolykat koncovky. Zkrátka – věnovat se přednesu.

Kalendář tradičně obsahuje schematismus, vypovídající o složení všech orgánů naší církve, dále je uveden jmenovitý seznam sborů a jejich kazatelských stanic, seznam všech duchovních v činné službě i důchodců. Nechybí seznam evangelických církevních škol a akademií i schematismus Diakonie a Evangelické teologické fakulty UK v Praze.

Pavel Prosek

Jak žijeme: bratr Miloš Calda

S bratrem Caldou jsme se domlouvali na rozhovoru jednu listopadovou neděli u kávy a čaje po bohoslužbě. Náš rozhovor se uskutečnil až ve středu 18. ledna 2023 v příjemném prostředí bytu bratra Caldy a jeho kocoura Fanouška u výborného černého čaje.

Z jaké rodiny pocházíte?

Pocházím ze skromných poměrů, dědeček provozoval koloniál v Praze v Mělnické ulici, rodina počítala každý halíř.

Narodil jsem se v roce 1943, otec Miloš Calda (nar. 1909) vystudoval na strojního inženýra a za protektorátu pracoval v dílnách státních drah Louny. Táta měl mladší sestru Martu, která vystudovala medicínu.

Maminka Tatjana (nar. 1915) vystudovala střední knihovnickou školu. Otec ještě jako student přispíval rodině tím, že dával kondice, kterými si přivydělával.

Chtěl si najít práci u drah. Po ukončení studia přišel do náborové kanceláře Československých státních drah, kde mu mladý úředník řekl, že jej otcův zájem těší, ale hned se ho zeptal, zda je členem Československé strany sociálně demokratické. Na tátovu zápornou odpověď s tím, že do žádné strany vstupovat nehodlá, přišla okamžitá reakce: „To je nám líto, pro vás práci nemáme.“ Otec do žádné strany nikdy nevstoupil, zůstal doživotním nestraníkem. (U nestranictví jsem zůstal i já, dvě nebo tři nabídky členství v KSČ jsem – ke škodě své kariéry, ale ku prospěchu vlastního svědomí – zdvořile, ale pevně odmítl.)

Otec si pak našel místo v soukromé sféře, ČKD v Hradci Králové a později práci v dílnách (protektorátních) Českomoravských drah v Lounech. Když jsem se narodil, máma zůstala se mnou v domácnosti. Sourozenci nepřišli.

Co bylo po válce?

Po válce se v Lounech projevil silný komunistický vliv. Babička měla dům v Praze na Hanspaulce a aby jí ho komunisté nevzali, moji rodiče přesídlili z Loun do Prahy. Utekli tak před komunisty a zachránili dům. Otec zemřel v roce 1972. Jako nestraník byl vždycky na ráně, když přišla další reorganizační kampaň. Pracoval na Správě dráhy jako expert na brzdy železničních vagonů a horkoběžnost ložisek. Protože byl táta odborník, oni ho potřebovali, ale jako nestraníka ho často překládali na jiná místa, například na Ministerstvo dopravy a pak opět na pražskou Správu dráhy.

Jakého vyznání byli rodiče?

Otec pocházel z rodiny Jednoty bratrské, máma byla evangelička. Táta po sňatku přestoupil do evangelické církve. Od roku 1950 hrál na varhany u Salvátora. Když mu asi po dvou letech oznámili, že končí – přišel mladší varhaník – táta se naštvál, zatvrdil se a víc do kostela nešel. Máma ale chodila na bohoslužby pravidelně. Pocházela z Chodska. Měla vystudovanou střední knihovnickou školu, uměla

německy. Párkrát strávila prázdniny v německy mluvících oblastech Čech. Byly to takzvané handly – výměny dětí z rodin českých do německých a opačně. S nástupem Hitlera Němci ztratili o handly zájem.

Kdy jste začal chodit do školy a jaké bylo Vaše další studium?

V roce 1950 na podzim. Po vnitřní emigraci rodiny z rudých Loun do Prahy jsem pokračoval na ZŠ Sušická v Praze 6. Rodiče se rozhodli, že mě jako říjnové dítě dají do školy až v sedmi letech, i když jsem uměl číst už v pěti.

Přesně si vzpomínám na březen 1953, to mi bylo 9,5 roku. 5. března zemřel Stalin. Státní smutek, v rádiu smuteční vážná hudba, národní umělci a umělkyně plakali, ale můj otec ocitoval Karla Havlíčka Borovského: „Dneska ctí tě za svatého, zítra budeš sviňák!“ Až v roce 1956 sovětský vůdce Chruščov tuto otcovu prognózu potvrdil. Týden po Stalinovi umřel Gottwald. To už jsem byl díky otci v tomto na celý život zorientován.

Od páté třídy základní školy mě máma přehlásila do základní školy v Žukovově ulici (dnes se jmenuje Evropská).

Ve čtrnácti letech jsem se zbláznil do jazzu. Jazzové desky, které jsem si půjčoval, měly obaly v angličtině a kvůli nim se ve mně probudil zájem o angličtinu. Na střední škole mě vzali do německé třídy, s angličtinou jsem začal v jazykové škole. Nakonec se angličtina stala mým osudem. Jako překladatel se jí živím celý život – dodnes. Přeložil jsem cca 23 knih, poslední překlad, na kterém jsem pracoval dva roky a teď vyšel, se jmenuje Churchill: předurčen osudem, napsal ji anglický historik je Andrew Roberts.

V roce 1961 jsem maturoval a anglicky jsem již uměl docela slušně. Přihlásil jsem se na anglistiku Filozofické fakulty UK. Nepřijali mne, strávil jsem celý rok „na praxi“ jako „technický elév“ v Čs. rozhlase a pomocník zeměměřiče. Za rok jsem se hlásil znovu a na druhý pokus to vyšlo. Vzali mě na anglistiku – rusistiku. Po necelém roce jsem si úspěšně požádal o změnu oboru. Studoval jsem pak obor anglistika – bohemistika. V letech 1966 – 67 se vrátil na fakultu prof. Jan Patočka. Tak jsem se ve třetím ročníku opět přehlásil, na obor anglistika – filozofie. Jako student jsem měl tendenci některé věci, například celý režim a vojenskou katedru, ironizovat a to se mi nevyplatilo. Z vojenské katedry mě vyhodili a po ukončení studia v listopadu 1967 jsem musel narukovat na základní vojenskou službu na dva roky, jako překladatel

ve vojenském výzkumném ústavu v Praze Braníku. Vypracovával jsem tam rešerše ze západního vojenského tisku.

Co bylo po ukončení studia a základní vojenské služby?

Po ukončení mé ZVS nastala u nás tuhá normalizace. Přemýšlel jsem, co budu dělat. Šel jsem na katedru, kde jsem vystudoval. Na Katedře neslovanských jazyků FFUK se mi naskytlo místo asistenta na záskok za Viléma Frieda, lingvistu, který odjel do zahraničí a nevracel se, a ani poté se nevrátil. Dostával jsem smlouvu vždy na tři měsíce. Plat bídny. Vynořili se tam v oné posrpnové době dva kolaborační komunisté. Jeden z nich, František Sosna, byl jmenován vedoucím katedry. Chodil mne hospitovat na hodiny a vytýkal mi můj věcný, neideologický postoj. Vydržel jsem tam šest let, pak mi smlouvu náhle neprodloužili. Našel jsem si pak místo v Jazykové škole na Národní třídě. Vedoucí oddělení angličtiny měl radost, že tam přijdu, ale když jsem měl nastoupit, nepřijal mě. Rozhodla to ředitelka Jazykové školy, samozřejmě ruštinářka, v archivech StB PRAMEN JANA, byla kamarádkou jiné ruštinářky, ředitelky ZŠ Hanusova v Nuslích. Tamní angličtinářka odcházela na mateřskou a škola potřebovala zástup. Tak jsem tam učil angličtinu a dílny. Ty dílny mě učili spíš moji žáci než já je. Měl jsem dvě malé děti, jedno z nich postižené, tak jsem neměl na vybranou a nastoupil v Nuslích. Po dvou letech jsem ze školy odešel. V září roku 1977 jsem konečně zakotvil ve Státní jazykové škole v Praze. Působil jsem tam do roku 1988, kdy se zakládaly dvě nové jazykové školy. Já jsem - z vlastní vůle - přešel do nové školy v Praze 4, kde byli prakticky výlučně nestraníci. Zůstal jsem tam až do konce školního roku 1989/90, dokonce ve funkci zástupce ředitelky.

Jak jste začínal další životní etapu od roku 1990?

Na podzim roku 1990 jsem se mohl vrátit na Filozofickou fakultu UK, do Ústavu anglistiky a amerikanistiky. Rok jsem strávil v USA v Kalifornii na Fulbrightovo stipendium. Napsal jsem tam historicky zaměřenou habilitační práci o peripetích americké levice ve 30. letech 20. století a po návratu jsem byl jmenován docentem moderních dějin. Po několika letech na anglistice jsem z vlastního rozhodnutí přešel na Ústav politologie FFUK. V roce 1999 se na Fakultě sociálních věd UK uvolnilo místo vedoucího Katedry amerických studií. Byl jsem přijat a působil jsem tam až do roku 2015. Pak jsem odešel do důchodu. Poloviční úvazek jsem měl i na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích.

Můžete říct něco o manželce Daně a jak jste se seznámili?

S mojí ženou Danielou jsme se seznámili v létě roku 1961, hned po mé maturitě, když jsem s dalšími čerstvými abiturienty stanoval na Sázavě, kousek od Čerčan. Celoživotní hluboký vztah. Daniela umřela předloni v září 2021. Měli jsme dvě děti: dceru Julii, nar. 1967 a syna Štěpána, nar. 1970. Dcera Julie je klinická logopedka, o její práci je veliký zájem. Má tři děti a tři vnoučata (tím pádem mám tři pravnoučata). Syn – narozen předčasně, byl v inkubátoru, dostal zelený zákal, teď je zcela nevidomý a v invalidním důchodu. Žije v malé vesnici u Žlutic na Karlovarsku.

Dana milovala moře, jezdili jsme do Bulharska, po roce 1989 do Řecka, Itálie. Byla za mnou i v USA, jezdili jsme tam po krásných národních parcích, viděli tisícileté stromy, nádhernou přírodu. Zajeli jsme i ke známým do Vancouveru v Kanadě.

Dana byla významnou pracovnící Diakonie ČCE. Obnovení Diakonie začala spolu s jinými chystat už dva roky před pádem starého režimu. Nový Domov Daniela ve Stodůlkách je po ní pojmenován.

Byla vystudovaná grafička, ale když přišly děti, už se k původní práci nedostala. Syn chodil do školy v Loretské ulici a Danu tam zaměstnali jako sociální pracovníci. Měla étos pomáhat sociálně slabším a postiženým lidem.

Jak jste se dostal do dejvickeho sboru?

Máma chodila k Salvátoru, já jsem byl už konfirmován v Dejvicích, tehdy tam byla kazatelská stanice patřící pod salvátorský sbor. Pár let jsem byl členem sboru v Praze 4 Modřanech,

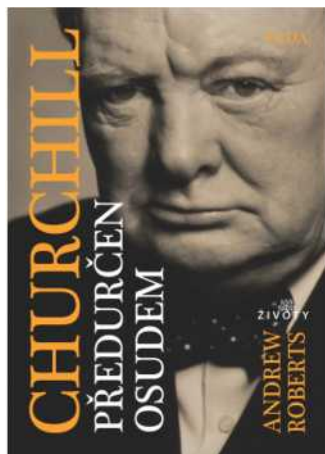
který vedl farář Pavel Klinecký, působil jsem tam ve staršovstvu. Pak jsem se definitivně vrátil do dejvického sboru. Protože jsem uměl anglicky a německy, byl jsem vyslán na zasedání Konference evropských církví do Bruselu, občas i na její zasedání jinde, například v Oslu a v Buenos Aires.

Můžete říct něco na závěr?

Mou láskou zůstala – kromě angličtiny – hudba: jazz, vážná hudba, i folklor. Jako středoškolák jsem začal chodit do hudební školy na klarinet, ale brzy jsem toho nechal. Vážnou hudbu poslouchal i můj otec. S rodiči jsem chodil na pěší túry do slovenských hor.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziačková

CHURCHILL: PŘEDURČEN OSUDEM

edice: ŽIVOTY

[Andrew Roberts](#)

Překlad: [Miloš Calda](#)

Novinka

Skladem

Životopis Winstona Churchilla, jehož většina Britů má za největší osobnost novodobých dějin, je výjimečné dílo nejen svým monumentálním rozsahem, ale především důkladnou znalostí dobových společensk...

 [PŘEČÍST UKÁZKU](#)

Znamení varovné

Jestliže se vám podaří na Nový rok vykoupat mobil, zjistíte, jak jste křehcí a jak snadno klesnete na dno sinusovky. Najednou jsem si uvědomil, jak je snadné rozdávat rady o tom, jak neklesat na mysli při podobném pádu a jak je třeba si připomenout, kolikrát jsme se předtím vyšplhali ze dna sinusovky na její vrchol a opět sebevědomě, přesně řečeno pyšně jsme se kochali svými schopnostmi věci zařizovat,

vyjednávat, logicky uspořádat a netrpět vyhořením, depresemi, obejít se bez psychologů, natož psychiatrů. Najednou jsme sami, ačkoliv jsme obklopeni báječnou rodinou a přáteli. V podstatě prkotina, bez které ovšem nezískáte ani výpis z bankovního účtu, vás zaskočí a uvědomíte si svoji závislost a nesvobodnost. Je štěstí, že vás napadne z jedné písničky Káji Trusiny „Přijde-li smutek (vykoupáte-li mobil) znamená varovné“. Jak je dobré, že slyšíme příběhy o víře a trpělivosti Abrahama, o beznaději Hagar a poslech, kteří nás z našich hlubin úzkosti a bezradnosti tahají vzhůru, zvláště v interpretaci naší výborné Saši. Najednou si uvědomíme, jak dary, které jsme dostali, nás ničí, jestliže si je pyšně přivlastníme. Jak naše protestantská pýcha nás ochuzuje například o růženec. Rychle jsem získal klid, když jsem se dokola modlil Otče náš.

Vladimír Kohout

Z oslavy 90. narozenin bratra Milana Balcara

V neděli 15.1.2023 jsme oslavili 90. narozeniny bratra Milana Balcara. Jeho dcera Iva, která žije v Novém Mexiku, objednala dorty, vše jsme utajili, takže bratr Balcar byl překvapený a i dojatý.

Ještě takto přejeme bratru Balcarovi vše dobré, zdraví a Boží požehnání.

Marta Študentová

Rozloučení s Františkem Jelínkem

Bratra Františka Jelínka jsme všichni, snad až na nejnovější členy sboru, dobře znali a vážili si ho. Dlouhé roky byl presbyterem, účetním a potom revizorem sborového hospodaření. Měli jsme k sobě blízko, jednak profesně, jednak jsem od něj převzal vedení sborových účtů. Po delší nemoci jej 9. ledna letošního roku Pán Bůh povolal k sobě.

Poslední rozloučení s bratrem Jelínkem proběhlo ve středu 19. ledna v Nové obřadní síni na Olšanech. Z našeho sboru se jej účastnilo asi 15 lidí. Obřad probíhal podle pečlivě připraveného pořádku, předem navrženého zesnulým, včetně písní a dalších hudebních vložek. Slovem při vlastním smutečním obřadu i při následném uložení rakve do hrobky posloužil na Františkovo přání náš bývalý farář Miloš Rejchrt. Vyzvedl zejména Františkovu skromnost a obětavou práci pro dejvický sbor, zmínil i jeho úspěšnou profesní dráhu. Jak připomněl, bratr František Jelínek svým životem dostal dávnému rčení, že dobrá pověst je tím nejcennějším, co člověk po sobě může zanechat.

Text J. Mašek, foto J. Hlavsa

Z knihy „Podvečerní děkování“

Jana Hellera, Vyšehrad 2005, str. 122

Opakem násilí, které loupí a ničí, je láska, která se dává, odevzdává a vydává třeba až na kříž. Vzpomeňme na to, že canon missae mluví o Tom, který se za nás vydal až do krajnosti.

Co z toho vyplývá? I když se naše představy o Bohu, jsoucnu a bytí všelijak liší, naše úkoly ve světě a vůči lidem i ostatním tvorům jsou v různých systémech, na první pohled velice vzdálených, podivuhodně obdobné: Je to osvobození od „já“, od sebestřednosti, od sobectví, od ulpívání na sobě samém ve prospěch těch, kteří jsou se mnou. Někdo řekne kříž, někdo sebeobět, někdo pokora a někdo láska. Všichni mají pravdu. Totiž pokud touto cestou opravdu jdou a neznevěrohodňují ji svým nedobrým životem, který i z moudrých slov dělá prázdné mluvení.

Ivana Hellerová

Kalendář na únor 2023

Bohoslužby 9:30	5.2. VP	A. Jacobea
	12.2.	A. Jacobea
odkaz na on-line	19.2.	A. Jacobea, rodinné
vysílání najdete zde:	22.2. 19:00	A. Jacobea, Popeleční středa
dejvice.evangnet.cz/	26.2. VP	M. Ondrová, 1. postní
line-vysilani	5.3. VP	A. Jacobea

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQ12tI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 17.2., 24.3., 21.4.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, termíny: 17.2., 24.3., 21.4.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	5.2. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrty 2.2., 16.2. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 14.2. v 19:00, téma: O jistotě a nejistotě
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek v 9:15 – 10:15
Obcování	16.2. v 19:00 (ve sboru), téma: Radost
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	9.2. v 9.30 téma: Oslava 99.narozenin sestry Bedrunkové
Staršovstvo	2.2. v 19:00
Ostatní	9.-12.2. Běžky nebo pěšky (víkend pro mládež)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 2. 2023.
Číslo vyjde 26. 2. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Líboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: **salár** =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103